

Rocznica

W sierpniu tego roku obchodzić będziemy 20-tą rocznicę solidarnego powstania Narodu Polskiego przeciwko tyranii totalitarnego systemu. Na bazie tego zrywu powstał wówczas Niezależny Związek Zawodowy „SOLIDARNOŚĆ”, a także liczne organizacje antykomunistyczne. Pomimo ogromnego zmobilizowania sił policyjnych PRL niezależny związek „SOLIDARNOŚĆ” przetrwał do 1989r.

Fotografia przedstawia spotkanie internowanych w dniu 13.12.1982r w Sali Rycerskiej na Jasnej Górze.

W latach 80-tych wiele osób w wyniku represji było więzionych, wyrzucanych z pracy, utraciło życie lub zdrowie. Mało kto otrzymał zadośćuczynienie za doznane krzywdy, oprócz tych „działaczy”, którzy decyzjami „okrągłego stołu” zostali nagrodzeni za działalność opozycyjną. Do uzyskania wolności przez Najjaśniejszą Rzeczpospolitą (oprócz represjonowanych i poszkodowanych członków „S”) przyczyniło się bardzo wiele osób, w tym nasze rodziny, które wspierały nas w tej walce. To one: nasze dzieci,

nasze żony, nasze matki były zawsze przy nas i nami.

Dzieci Grażyny i Janusza Olewińskich: Magda l.4, Monika l.10 i Robert l.11 w marcu 1986r. przygotowują kolejny numer podziemnego Informatora Siedleckiej „S”.

Podczas naszego pobytu w więzieniach jako jeńców wojennych, cały ciężar przekazania najdroższych wartości i dziedzictwa solidarnościowego dzieciom spadł na nasze żony i matki. Dzięki ich odwadze było nam łatwiej znosić niewolę. One także mają swój, i to wcale nie mały, udział z zwalczaniu totalitarnego systemu. Dziękujemy im za to bardzo gorąco.

Zjazd krajowy „S”

W dniach 10-11.12.99r. w Cetniewie odbył się krajowy zjazd „S”, w którym uczestniczyli jako obserwatorzy z ramienia Ogólnopolskiej Federacji członkowie naszego Stowarzyszenia i siedleckiej „S”. Wszystkie zarządy regionów, niektóre sekcje krajowe, Komisja Krajowa, przew. „S” M.Krzaklewski otrzymali dużo wcześniej (wielokrotnie monitowane!) materiały dot. poszkodowanych członków „S”. Powyższe również skierowaliśmy, poprzez związek, na ręce delegatów na krajowy zjazd. Proponowaliśmy wykonanie podjętej już na poprzednim zjeździe uchwały w tej sprawie oraz spowodowanie anulowania przez Sejm haniebnego dekretu z dnia 12.12.1981r wprowadzającego stan wojenny w Polsce (czytaj nasz *Biuletyn* nr.5). Już pierwszego dnia obrad okazało się, że delegaci nie zostali zapoznani z powyższym i temat ten nie będzie poruszany w ogóle. Wówczas nasi przedstawiciele postanowili przygotowane (na wszelki wypadek) materiały dostarczyć każdej osobie obecnej na zjeździe, łącznie z gośćmi i prasą. W tym też dniu Janusz Olewiński, jako w-ce przewodniczący Federacji zwrócił się pisemnie do

delegatów z prośbą o wyrażenie zgody na krótkie wystąpienie. Pismo przyjął przewodniczący zjazdu p.J.Śniadek. Również nasi przedstawiciele do komisji uchwał i wniosków złożyli projekt uchwały podpisany dodatkowo przez jednego z delegatów. Projekt został przyjęty. Drugiego dnia naszych kolegów usiłowano nie wpuścić na salę obrad. Dopiero po dłuższej chwili wpuszczeni zostali tylnym wejściem. Na sali kolejną niespodzianką było odgrodzenie ich barierkami i postawienie (tylko przy nich!) ochroniarzy, w celu uniemożliwienia kontaktowania się z delegatami. Szacowna komisja uchwał i wniosków przedstawiła ich wiele, lecz pominęła całkowicie wniosek naszych obserwatorów. A wnioski z sali, jak i wyniki głosowania były interesujące np. wniosek o odpolitycznienie związku przeszedł większością głosów. Także inny, aby związek przekształcić w partię polityczną także przeszedł większością głosów. Następnie pan Śniadek, zapytany, kiedy podda prośbę J.Olewińskiego pod głosowanie zebraniem wyjaśnił, iż prezydium zjazdu rozważało przez całą noc (!) czy udzielić głosu p.Januszowi Olewińskiemu i postanowiło nie udzielać. Delegat z Wielkopolski zarzucił wówczas p.Śniadkowi manipulację, gdyż prośba skierowana była nie do prezydium lecz do delegatów zjazdu. W wyniku energicznych działań naszych kolegów w liczbie sześciu osób (wobec ok.400 pozostałych) związek zajął *Stanowisko* (nr.19) w sprawie realizacji niezrealizowanej uchwały 15 zjazdu poprzedniego. Jest to kolejny i nic nie znaczący zapis – zjazd winien rozliczyć władze związkowe z wykonania uchwał podjętych na poprzednim zjeździe. Poniżej cytujemy fragmenty *stanowiska* 18-tego :”...*XI KZD uważa, że obowiązkiem nas wszystkich jest zachowanie pamięci o ludziach, którzy ponieśli najwyższą ofiarę. To dzięki Nim żyjemy dzisiaj w wolnej, demokratycznej Polsce*” oraz 19-te w całości: „*XI Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża zaniepokojenie opieszałą realizacją uchwały nr. 15 X KZD NSZZ „Solidarność” dotyczącą zadośćuczynienia członkom związku poszkodowanym przez system totalitarny. Delegaci oczekują od władz Związku, Klubu Parlamentarnego AWS i Rządu RP energicznych działań zmierzających do zadośćuczynienia krzywdom wyrządzonym represjonowanym za działalność prowadzącą do wolnej Polski. Przemawiają za tym nie tylko względy humanitarne, ale także honor i wiarygodność Związku, który winien wykazywać szczególną troskę o tych, którzy w walce o jego prawa ponieśli szkody na zdrowiu, majątku, wolności i pozycji zawodowej*”. Pomimo apeli, stanowisk i uchwał (skierowanych do samych siebie – bo „S” i AWS to jedno i to samo) nic nie znaczących, żadne

działania w tych kierunkach od ponad 10 lat nie idą. A wystarczyłoby tylko przestrzegać stosowne zapisy w statucie, które b.dokładnie precyzują cele i obowiązki związku, którym jest m.in. „...ochrona praw, godności, interesów zdrowotnych, materialnych członków związku i ich rodzin...”. Co jest na dzień dzisiejszy wykonane z zobowiązań statutowych związku, podjętych uchwał, apeli i stanowisk dot. członków „S” poszkodowanych w latach stanu wojennego? Odpowiedź może być tylko jedna – NIC. Nie są nam znane przypadki jakiegokolwiek pomocy ze strony związku w/w solidarnościowcom.

Jednak dla związku ważniejsze jest odzyskanie majątku dawnej SOLIDARNOŚCI, co wyrażono w *Stanowisku* nr.10: „... *Krajowy Zjazd ... domaga się od Rządu RP zwrotu majątku utraconego przez NSZZ „Solidarność” w stanie wojennym...*”. Na zjeździe zarządzano zwrotu do końca roku 1999r. Z nieoficjalnych źródeł dowiedzieliśmy się, iż „Solidarność” otrzymała zwrot majątku w wysokości około 1 miliarda złotych.

W czasie zjazdu w-ce przew. Federacji Janusz Olewiński zwrócił się publicznie z sali do w-ce premiera L.Komołowskiego z zapytaniem, w jaki sposób rząd widzi rozwiązanie problemów poszkodowanych członków „S” w latach stanu wojennego żyjących do dziś niejednokrotnie z głodowych rent inwalidzkich. W publicznej odpowiedzi w-ce premier wyjaśnił, iż aktualnie można tylko indywidualnie pomóc poszczególnym osobom i poprosił o rozmowę w kularach. Pan premier Komołowski podając swój numer telefonu prosił o pilny kontakt (wielokrotne telefony od tamtej pory do chwili obecnej pozostają bez odzewu !). [Podobną rozmowę przeprowadził J.Olewiński z premierem Buzkiem, marszałkiem Płażyńskim i rzecznikiem rządu Luftem w W-wie 13.12.99r – wszyscy rozmówcy wyraźnie zapewniali, że nic się nie czyni, w celu uregulowania problemów osób poszkodowanych w latach 80-ch, pomimo podjętej uchwały sejmowej].

Nasi delegaci po południu drugiego dnia postanowili opuścić Cetniewo. Po powrocie wydali *Oświadczenie* następującej treści: „*W dniach 10-11.12.1999r. przedstawiciele Ogólnopolskiej Federacji Stowarzyszeń Represjonowanych W Stanie Wojennym (w skład której wchodził członkowie Stowarzyszenia Internowanych i Represjonowanych z Siedlec) i oddziału siedleckiej „Solidarności” uczestniczyli w Krajowym Zjeździe NSZZ „S” w charakterze obserwatorów. W m-cu listopadzie na ręce delegatów, za pośrednictwem Komisji Krajowej i Zarządów Regionów „Solidarności”, przesłane zostały materiały z prośbą o zapoznanie delegatów z ich treścią i propozycją*

podjęcia uchwał dotyczących byłych działaczy internowanych i poszkodowanych w okresie stanu wojennego. Dotyczyło to zadośćuczynienia m.in. rodzinom pomordowanych, kalekom i inwalidom, a także anulowania haniebnego dekretu z dnia 12.12.1981r wprowadzającego stan wojenny w Polsce (także niezgodnie z obowiązującym wówczas prawem PRL) i wszystkich aktów prawnych stanu wojennego, które posłużyły za podstawę działań rażąco naruszających prawo. Już w pierwszym dniu zjazdu wyszło na jaw, że delegaci na zjazd nie otrzymali w/w materiałów, ani ich z tym wcześniej nie zapoznano. Podczas obrad, Komisja Zjazdowa Uchwał i Wniosków również otrzymała przygotowany przez nas projekt uchwał, podpisany dodatkowo i złożony przez jednego z delegatów, które przyjęła. Jednak projekt nasz, w wyniku manipulacji, nie został przez Komisję przedstawiony delegatom.

W pierwszym dniu obrad do delegatów XI Krajowego Zjazdu NSZZ „Solidarność” złożone zostało pismo następującej treści, które w imieniu prezydium zjazdu przyjął p.J.Śniadek: „W imieniu Ogólnopolskiej Federacji Stowarzyszeń Represjonowanych W Stanie Wojennym zwracam się do Szanownych Delegatów o wyrażenie zgody na zabranie głosu (ok.8 min) przewidzianego dla gości. W-ce Przewodniczący Federacji - Janusz Olewiński. Pismo poparł także jeden z delegatów, składając swój podpis. W wyniku kolejnej manipulacji prośba nie została w ogóle przedstawiona delegatom, lecz z góry odrzucona przez nieuprawnione osoby.

Problem internowanych i poszkodowanych członków „Solidarności” dla decydentów związkowych, dzięki którym sprawują władzę i opływają w luksusach, nie istnieje. „Murzyn zrobił swoje, murzyn może odejść”. Na zjeździe nie było nawet wspomniane o szeregowych członkach związku (którymi są również członkowie naszych stowarzyszeń), ich problemach i warunkach życia. Zjazd zdominowany został przez aparat związkowy zainteresowany wyłącznie utrzymaniem stołków lub zdobyciem nowych, miękkich i jak najwygodniejszych foteli. Żenujące było w drugim dniu obrad także odgródzenie naszych i związkowych obserwatorów zaporami i pracownikami ochrony (nowej SB?) od delegatów, w celu uniemożliwienia porozumiewania się z delegatami. Wnioski naszych obserwatorów: 1. NSZZ „S” do chwili obecnej nie jest zainteresowany losem b.internowanych, represjonowanych i poszkodowanych członków związku walczących z systemem totalitarnym, ani nie podejmuje żadnych działań na rzecz własnych członków żyjących w najgorszych warunkach w

porównaniu z członkami innych związków zawodowych. W „Solidarności” nie znajdujemy już nawet krzty solidarności „góry” z własnymi członkami.

2. W swoich wystąpieniach (kampaniach prezydenckich) panowie; M.Krzaklewski i L.Wałęsa ani jednym słowem nie wspomnieli o szeregowych członkach związku, b.internowanych i poszkodowanych solidarnościowcach, dzięki którym posiadli najwyższą władzę w RP, czerpiąc z niej ogromne profity. W ten sposób nie dają własnemu elektoratowi żadnych argumentów i powodów, przemawiających za oddaniem na nich głosów w najbliższych wyborach.

Dla liderów „Solidarności” i AWS-u my nie żyjemy, myśmy umarli, nas nie ma, nie istniejemy.

3. Dzisiejszy związek pn. „Solidarności” nie ma nic wspólnego z niezależnym związkiem zawodowym „SOLIDARNOŚĆ”, który tworzyliśmy wspólnie z milionami rodaków w 1980 roku.

Aparat związkowy czerpie ogromne własne korzyści i profity z naszej pracy, a manipulując prawdą historyczną przypisuje sobie cierpienia i zasługi żyjących działaczy tamtej autentycznej SOLIDARNOŚCI lat 80-tych. Siedlce dnia 13.12.1999r.”

Niniejszy rok 2000-czny jest rokiem szczególnej łaski. W tym to roku można uzyskać odpust zupełny. Jednak w wyniku wymuszonego działania na rzecz potrzebujących niestety odpustu się nie dostąpi.

ZAPROSZENIE

W dniu 10 stycznia przedstawiciele represjonowanych zostali zaproszeni przez prezydenta RP na spotkanie dot. nieuregulowanych problemów osób represjonowanych w okresie stanu wojennego.

Spotkanie

15 stycznia br. wspólnie z Komisją Członków Indywidualnych „S” odbyło się w par. św.Stanisława w Siedlcach nasze spotkanie opłatkowe, w którym uczestniczył także ks. b-p Jan Mazur, ks.J.Miszczyk oraz gospodarz parafii ks.M.Łuszczzyński i zaproszeni goście.

Ks. b-p zwracając się do zebranych podkreślał mocno, abyśmy dziedzictwo, o które walczyliśmy w latach 80-tych, przechowywali jak żrenicy oka i pielęgnowali wartości, gdyż jesteśmy ich żywą historią i świadectwem.

Obie fotografie ze spotkania oplatkowego z roku 1998.

Nasze sprawy

W najbliższym czasie odbędzie się walne zgromadzenie Federacji. Nasze Stowarzyszenie proponuje m.in. podjęcie nw. spraw:

1. Poprawki do statutu:

a/ każde stowarzyszenie wchodzące w skład Federacji jest niezależne i samodzielne

b/ Federacja nie jest władzą nadrzędną nad stowarzyszeniami lecz ich reprezentacją,

c/ funkcję przewodniczącego Federacji można pełnić z kolei tylko jeden raz.,

d/ członek władz Federacji nie powinien być członkiem partii politycznej,

e/ siedzibą władz Federacji jest miejsce zamieszkania przewodniczącego.

2. Różne:

- przygotowanie projektu dot. zadośćuczynienia
- wykonanie przez Federację wniosków podjętych

na zgromadzeniu w Siedlcach,

- informacja: z rozmów A.Sobieraja z L.Wałęsą z dnia 6.11.99r w W-wie, informacja z pobytu naszych przedstawicieli na krajowym zjeździe „S” w Cetniewie,
 - wystąpienie do MOP,
 - XX rocznica powstania „SOLIDARNOŚCI”,
 - pielgrzymka na Jasną Górę .
3. Przygotowanie list osób poszkodowanych z klasyfikacją szkód np. ile osób i kto był np. internowany, więziony, skazany, wyrzucony z pracy, przeniesiony na gorsze warunki pracy (utrata premii, nagród, awansów, akcji zakładu pracy, itp. wielu świadczeń pracowniczych), którym skonfiskowano mienie itp. w celu udzielenia pomocy w/w.

Apel

Zarząd Stowarzyszenia zwraca się do wszystkich osób represjonowanych w latach 1980-198 o dokumentowanie swoich prześladowań włącznie z szykanami w pracy. Wszelkie informacje prosimy o przekazywanie Zarządowi, który przygotowuje wykazy osób prześladowanych z klasyfikacją doznanych krzywd. Dane powyższe niezbędne są do przygotowania projektu ustawy dotyczącej zadośćuczynienia oraz udzielenia pomocy osobom żyjącym w b. trudnej sytuacji materialnej.

Działacze siedleckiej „S” na Jasnej Górze w r.1985 z transparentem wyk. przez rodzinę p.Olewińskich

Lista

Poniżej przedstawiamy wykaz osób zamordowanych w latach stanu wojennego:

1. Adamowicz Michał 1.28 postrzelony 31.08.82r. w czasie demonstracji w Lubinie, zm.5 września,
2. Antonowicz Marcin 1.19 pobity 19.10.85r. przez MO w radiowozie, zm.2 listopada,
3. Bednarek Marian 1.35 zm. 27.12.86r po pobiciu na komisariacie MO,

4. Błeszczyński Zenon 1.24 pobity w areszcie śledczym 28.12.83r., zm. w nocy 13/14.01.83r,
5. Browarczyk Antoni 1.23 otrzymał strzał w głowę w czasie rozpędzania demonstracji w Gdańsku dnia 17.12.81r,
6. Budny Jan zatrzymany 11.02.85r. i pobity przy przesłuchaniu przez milicjantów: Jabłońskiego Witolda i Klonowskiego Kazimierza, zm. 14.02,
7. Cielecki Wojciech 1.19 zastrzelony 2.04.82r. w Białej Podlaskiej,
8. Cieśliewicz Wojciech 1.29 śmiertelnie pobity 13.02.82r. przez ZOMO, zm. 2 marca,
9. Czarny Mikołaj 1.56, zatrzymany 28.08.85r. przez MO, doznał urazów czaszki, zm. 14 lutego,
10. Czekalski Józef 1.48 zamordowany 16.12.81r. w kopalni „Wujek”,
11. Drabowska Janina 1.63, na skutek obrzęku płuc spowodowanego działaniem gazów łzawiących do rozpędzania demonstracji 31.08.83r. w Nowej Hucie zm. we wrześniu,
12. Durda Władysław zatruty gazami łzawiącymi do rozpędzania demonstracji w dniu 3.05.82r. w Szczecinie. MO odmówiła wezwania pogotowia ratunkowego, zm. w nocy 3/4 maja,
13. Fraczek Lech pobity 5.04.84r. na posterunku MO zm. 25 maja,
14. Franz Roman 1.32 zatrzymany przez MO na komisariacie kolejowym, znaleziony następnie martwy 8.01.85r. na ławce obok dworca PKP, sekcja wykazała stłuczenie mózgu,
15. Gębosz Andrzej 1.31 śmiertelnie pobity w czasie przesłuchania w dzielnicowym urzędzie spraw wewnętrznych Łódź-Śródmieście, zm. 26 października,
16. Giza Józef 1.24 zamordowany 16.12.81r. w kopalni „Wujek”
17. Gnida Joachim w wyniku ran odniesionych 16.12.81r. w kopalni „Wujek” zm. 25.01.82r,
18. Grudziński Adam 1.36 zm. na serce po pobiciu w obozie internowania w Załężu w październiku 82r,
19. Grzywa Andrzej 1.62, bity po głowie w milicyjnym areszcie zm. w nocy z 29/30.08.83r,
20. Gzik Ryszard 1.35 zamordowany w kopalni „Wujek” 16.12.81r,
21. Hnat Edyta 1.8, uczennica, zastrzelona z okna mieszkania przez sierżanta MO Hałonia,
22. Jerzy Popiełuszko 1.37, kapelan „S” torturowany i zamordowany 19.10.1984r. przez siepaczy SB: W.Chmielewskiego, L.Pekalę, G.Piotrowskiego, A.Pietruszkę,
23. Jurgielewicz Zdzisław 1.29, po pobiciu 12.09.82r. w KM MO w Giżycku zm. 21 września,
24. Kalinowski Wacław pobity 22.03.87r. w samochodzie milicyjnym, zm. 27 marca,
25. Kamiński Wacław 1.32 trafiony petardą 11.11.82r. w Gdańsku podczas demonstracji, zm. 28 listopada,
26. Kasprowski Dariusz 1.23, zm. w ZK Koronowo 9.12.85r., stwierdzono liczne urazy pleców, ramion, szyi,
27. Kołodziejczyk Wanda 1.59, przewieziona do szpitala w stanie agonalnym z aresztu śledczego przy ul.Rakowieckiej w W-wie, zm. 4.01.82r,
28. Kosecki Tadeusz pobity przez ZOMO podczas pacyfikacji strajku na Politechnice Wrocławskiej, zm. na zawał serca 17.12.81r,
29. Kot Stanisław pobity śmiertelnie przez patrol ZOMO, zm. 3.04.82r,
30. Krawiec Jan 1.22 zatrzymany 30.10.85r. w komendzie MO w Miechowie, liczne urazy piersi, brzucha, głowy, zmarł tego samego dnia,
31. Królik Stanisław 1.39 pobity 10.11.82r w czasie demonstracji w W-wie, zm. 16 listopada,
32. Krzywda Jacek 1.37, pobity przez MO w bramie własnego domu, zm. 26.06.85r,
33. Kulka Stanisław 1.47, zastrzelony na szosie przez milicjanta Jana Żurka dnia 15.11.84r,
34. Kupczak Bogumił 1.28 zamordowany 16.12.81r. w KW „Wujek”,
35. Larysz Józef 1.47, internowany, zwolniony z pracy, zm. 7.03.83r. po kolejnym przesłuchaniu w KW MO,
36. Lenartowicz Joanna 1.19 pobita śmiertelnie w dniu 3.05.82r. podczas demonstracji w W-wie, zm. 5 maja,
37. Lisowski Włodzimierz 1.67 zm. 13.07.82r. po pobiciu w czasie demonstracji w Krakowie,
38. Luks Grzegorz 1.19 pobity i skopany przez MO w nocy 29/30.08.86r, przy niedostatecznej pomocy lekarskiej zm. 14.01.87r. w wyniku powikłań po pourazowej torbieli trzustki,
39. Ławrynów Henryk 1.42 zatrzymany 8.11.84r. na komisariacie kolejowym, zm. następnego dnia, lekarz stwierdził krwiaka skroni i liczne obrażenia,
40. Łazarski Kazimierz 1.58 pobity śmiertelnie 24.09.84r. we własnym mieszkaniu przez MO, sąd rejonowy w Oleśnicy skazał milicjantów Boryga Ryszarda, Królaka Zbigniewa i Jarosika Józefa na kary od 1 do 2 lat pozbawienia wolności,
41. Łyskawa Bernard 1.56 zmarł na zawał serca uciekając przed ZOMO po demonstracji w Krakowie w dniu 1.05.83r,

42. Majchrzak Piotr 1.19 pobity przez ZOMO 13.05.82r. w czasie demonstracji w Poznaniu, zm.18 maja,
43. Majewski Kazimierz 1.46 na skutek nagonki, inwigilacji, grózb i nakłaniania do współpracy z SB popełnił samobójstwo 29.10.82r w Jeleniej Górze,
44. Miasko Zdzisław 1.29 zm. po pobiciu na posterunku MO w Nowej Miłosnej 3.06.83r,
45. Michalczyk Kazimierz 1.27 w wyniku obrażeń odniesionych podczas rozpędzania demonstracji we Wrocławiu 31.08.82r zm. w dniu 2 września,
46. Pełka Andrzej 1.20 zamorodowany 16.12.81r. w KWK „Wujek”,
47. Późniak Mieczysław 1.26 w wyniku rany postrzałowej brzucha odniesionej podczas demonstracji w Lubinie zm.31.08.82r,
48. Przymek Grzegorz 1.19 po pobiciu 12.05.83r na komisariacie MO przy ul.Jezuickiej w W-wie zmarł 14 maja,
49. Raczek Stanisław 1.35 po pobiciu w czasie demonstracji 31.08.82r. w Kielcach zmarł 7.09.82r,
50. Radomski Mieczysław 1.56 zm. 3.05.82r w czasie zajęć ulicznych w W-wie,
51. Rokitowski Mieczysław 1.47 zm. po pobiciu w areszcie śledczym w Załężu 3.04.82r,
52. Romanowski Jarosław 1.23 zmarł w areszcie 12.05.84r. po zatrzymaniu przez MO,
53. Sadowski Piotr 1.32 zm. w dniu 31.08.82r. trafiony petardą podczas demonstracji w Gdańsku,
54. Smagura Ryszard 1.29 zm. w Krakowie 1.05.83r. trafiony petardą w czasie demonstracji,
55. Stawiński Jan 1.22 w wyniku ran odniesionych 16.12.81r. zm. 25 stycznia 82r,
56. Struski Krzysztof 1.28 zatrzymany przez MO i wyrzucony z milicyjnego samochodu zmarł 14 listopada,
57. Symoniuk Zbigniew 1.33, członek Komitetu Obrony Więźniów za Przekonania , internowany, więzień polityczny, zm. w więzieniu w Białymstoku 8.01.83r,
58. Sztencel Paweł 1.19 zm. w areszcie śledczym przy ul.Smutnej w Łodzi w dniu 22.12.84r na astmę sercową po odmówieniu pomocy lekarskiej,
59. Szulecki Adam 1.32 po pobiciu 3.05.82r. w czasie demonstracji w W-wie zm. 9 maja,
60. Szuster Aleksander 1.25 pobity śmiertelnie na komisariacie MO w Świdniku, przyczyną śmierci w dniu 30.01.85r. było złamanie podstawy czaszki,
61. Szymański Zbigniew pobity przez ZOMO-wców J.Niemca i R.Rudowczaka zm. w kwietniu 83r,
62. Ślusarski Ryszard 1.25 bity przez MO w mieszkaniu, na ulicy i w komisariacie zm. 4 marca 85r w wyniku zmiążdżenia wątroby, nerek i pęknięcia jelit,
63. Trajkowski Andrzej 1.32 w wyniku rany postrzałowej głowy odniesionej w czasie demonstracji w Lubinie zm.31.08.82r,
64. Walczak Bogusław 1.57 zatrzymany przez MO 8.03.84r, żonie wydano ciało 16 marca twierdząc, iż znaleziono je na ulicy,
65. Wasiluk Henryk 1.28, więzień polityczny,zm.25.11.83r. – po zwolnieniu z więzienia popełnił samobójstwo przez samospalenie przed eksmisją z mieszkania,
66. Wędrowny Jerzy 1.28 aresztowany za udział w demonstracji w dniu 31.08.83r, zmarł w areszcie śledczym w niewyjaśnionych okolicznościach przed terminem rozprawy,
67. Wilk Zbigniew 1.20 zamordowany 16.12.81r. w KWK „Wujek”,
68. Wiłkomirski Eugeniusz 1.52 po pobiciu przez ZOMO 1.09.82r. w czasie demonstracji w Częstochowie zm. 3 września,
69. Włosik Bogdan 1.30 zastrzelony przez SB podczas demonstracji w Nowej Hucie w dniu 13 października 82r,
70. Woźniak Tadeusz 1.49 pobity przez ZOMO 31.08.82r. we Wrocławiu podczas demonstracji, zm. 1 września,
71. Zajac Zenon 1.22 w wyniku ran odniesionych 16.12.81r. zmarł w dniu 25.01.82r,
72. Zdunek Franciszek 1.49 przewodniczący Komitetu Budowy Kaplicy w Sobolewie woj. Lubelskie, zastrzelony przez sierżanta MO Romana Packa,
73. Ziółkowski Jan 1.56 współpracownik Komitetu Budowy Pomnika Ofiar Czerwca 1956r, zmarł w dniu 5.03.83r. po pobiciu w czasie przesłuchania na V komisariacie MO w Poznaniu.

Żoliborz 3.11.84r – reprezentacja siedleckiej opozycji na uroczystościach pogrzebowych ks.J.Popiełuszki.

Tę niepełną listę polecamy szczególnie tym, którzy hucznie obchodzą będą 20-tą rocznicę istnienia „S”, składając kwiatki i wygłaszając płomienne przemowy. Proponujemy (po raz kolejny), aby zatroszczyli się o rodziny pomordowanych i o tych, co zostali poszkodowani w tamtym czasie, gdyż do chwili obecnej praktycznie nie nie poczynili (żyjący pomników nie potrzebują !), sami natomiast czerpią z nie swoich trudów ogromne korzyści. Na w/w liście nie uwzględnione są osoby, które wkrótce zmarły po opuszczeniu więzienia. Przykładem tego jest internowany Jacek Jerz z Radomia, który w miesiąc po opuszczeniu obozu zmarł w styczniu 1983r. Wiele tragedii towarzyszyło rodzinom represjonowanych w całej Polsce np. wkrótce po pobiciu 14.08.82r. w obozie internowania w Kwidzynie Janusza Olewińskiego z Siedlec, matka jego Zdzisława (zdrowa dotychczas kobieta), na skutek nękania przez SB i napięcia nerwowego mając 56 lat zmarła niespodziewanie w dniu 12.01.83r.

Do powyższej listy należy dodać również tych, co w wyniku przerwania łączności stracili życie nie otrzymując na czas niezbędnej pomocy lekarskiej i środków ratujących życie. A ileż było ofiar i tragedii powodzi, która wówczas miała miejsce na skutek zablokowania łączności pomiędzy służbami hydrologicznymi i meteorologicznymi?

Wiele nieszczęść i tragedii w polskich domach wyrządzonych w okresie stanu wojennego i nie zagojonych do dzisiaj ranach, odbija się nieufnością i brakiem zaufania do sprawujących władzę i naszych reprezentantów, potrafiących tylko pięknie przemawiać, gdyż słowa ich nie mają pokrycia w czynach.

List do Premiera

Szanowny Panie Premierze.

Stowarzyszenie Internowanych i Represjonowanych z siedzibą w Siedlcach zwraca się do Pana z prośbą o podwyższenie rent specjalnych przyznanych do chwili obecnej wszystkim działaczom NSZZ „Solidarność” i opozycji demokratycznej. Stoimy na stanowisku, iż wysokość podwyższonej renty winna być nie mniejsza niż 2000,-zł netto. W przeddzień 20-tej rocznicy powstania „Solidarności” będzie to nie nagrodą lecz obowiązkiem i powinnością względem tych, dzięki którym możemy żyć w wolnej i demokratycznej Polsce. Otrzymywana dotychczas renta jest wysoce niewystarczająca dla wymienionych i ich rodzin, gdyż z tych rent przecież utrzymują także swoje rodziny i dzieci, których nie są w stanie kształcić i zapewnić godziwych warunków życia w wywalczonej przez siebie, a wspieranych również przez swoje rodziny, wolnej Polski. W porównaniu z ogromnymi nagrodami i przywilejami, jakimi obdarzeni zostali osobnicy z SB i funkcjonariusze komunistyczni czynnie broniący systemu totalitarnego, wymieniona kwota 2000,-zł nie jest kwotą wygórowaną.

Stwierdzamy z całą odpowiedzialnością, iż obowiązki względem nas wszystkich nasi koledzy wypełnili nie

tylko bardzo dobrze, ale i z nawiązką. Ich trud, wysiłek, cierpienie i niedostatek dał oczekiwane przez 45 lat dobre owoce.

Mamy moralne prawo w obecnych czasach, kiedy pomieszało się dobro ze złem, upomnieć się o tych, co w swoim życiu kierując się uniwersalnymi normami i zasadami byli dla nas wszystkich wzorem postępowania poczynawszy od pamiętnego Sierpnia 1980r.

Panie Premierze.

Dotychczas, tak naprawdę nikt nie zainteresował się losem osób poszkodowanych w latach „stanu wojennego”.

Nie tylko wyrażamy nadzieję, ale mamy głębokie przekonanie, że będzie Pan Premier pierwszą osobą, która przyjdzie z konkretną pomocą tym, co poświęcili swoje życie dla naszego wspólnego dobra.

Z tych to względów prosimy Pana Premiera o pozytywne uwzględnienie naszego wniosku.

Ustawa

Grupa parlamentarzystów w grudniu roku ubiegłego złożyła na ręce marszałka Sejmu projekt Ustawy o ustanowieniu dnia 13 grudnia Dniem Pamięci Ofiar Stanu Wojennego. Z uzasadnienia dowiadujemy się m.in. że, „...do walki z Narodem Polskim rzucono ogromne siły: 70 tysięcy żołnierzy, 30 tysięcy milicjantów, 1750 czołgów, 1900 wozów bojowych, 9 tysięcy samochodów, kilka eskadr śmigłowców i samoloty transportowe... Wyłączono również telefony przez co miały miejsce liczne przypadki śmierci osób, do których nie można było wezwać karetki pogotowia. W pierwszych 10 dniach stanu wojennego: zabito 14 osób, rannych zostało kilkaset osób, aresztowano około 4 tysiące osób. By zdławić społeczny opór internowano działaczy „Solidarności”... i innych formacji demokratycznej opozycji. W 49 ośrodkach odosobnienia (w obozach internowania w początkowym okresie) osadzono 5 tysięcy działaczy (łącznie internowano ponad 10 tysięcy osób)... Terror jaki wprowadziła junta Jaruzelskiego... doprowadziła do wielu ofiar. Dla Polaków formalne zniesienie stanu wojennego nie oznaczało zaprzestania represji. Nadal miały miejsce skrytobójcze morderstwa, aresztowania i procesy polityczne. Dla Polaków stan wojenny skończył się dopiero po przeprowadzeniu wolnych wyborów samorządowych, prezydenckich i parlamentarnych w latach 1990-1991. Winni wprowadzenia stanu wojennego nie zostali pociągnięci do odpowiedzialności...”.

W ramach zaś „bratniej pomocy” sowieckie MSW dostarczyło „prezenty gwiazdkowe” Jaruzelskiemu np: 25 pojazdów opancerzonych, ponad 10 tys. obezwładniających środków chemicznych, 2 tys. ton benzyny, a KGB ponadto dla MO i SB m.in. 6760 butelek napojów alkoholowych, 44500 sztuk papierosów.

Przejęcie władzy przez „Solidarność” okrągłostołową zabezpieczyło byt oprawcom i zbrodniarzom co najmniej do drugiego pokolenia. Przypominamy, iż najniższy rangą SB-ek (w stopniu chorążego) otrzymał w roku 1989 odszkodowanie w wysokości co najmniej 50 mln zł, a czym wyższy stopień, tym większa była kwota, oczywiście prócz innych przywilejów. Natomiast rzeszom autentycznych działaczy opozycji pozostała gorzka, rozczarowanie i ubóstwo.

Dzisiaj, tylko dzięki konsekwentnemu i stanowczemu upominaniu się przewodniczącego Stowarzyszenia i zarazem w-ce przewodniczącego Federacji Janusza Olewińskiego problemy poszkodowanych członków „S” i opozycji demokratycznej nie zostały zapomniane, lecz ciągle przypominane sprawującym władzę, liderom „Solidarności” czy AWS-u. J. Olewiński nie daje wymienionym spokoju i spędza im sen z powiek. Obiecał poszkodowanym i ich rodzinom, że nie „odpuści” już tej sprawy. Jego obecność i nieustępliwość zmusiła zjazd krajowy „S” do zajęcia *Stanowiska 18 i 19* dot. represjonowanych członków „S” (patrz wyżej).

Podkreślamy z całą mocą, iż krajowy zjazd „S” w ogóle nie zająłby żadnego stanowiska, gdyby nie zdecydowany sprzeciw naszych przedstawicieli z Januszem Olewińskim na czele w ostatnim dniu obrad. *Stanowiska 18 i 19* były podjęte na sam koniec zjazdu ! Były więc wymuszone przez naszych kolegów, a ich numeracja potwierdza powyższą prawdę.

Wiadomości

Ze źródeł dobrze poinformowanych dowiadujemy się, że poprzez struktury związku m.in. poprzez zarządy regionów tworzone są (od góry) struktury stowarzyszeń represjonowanych, któremu przewodzi stowarzyszenie zielonogórskie i gdańskie. Utworzono władze krajowe pod nazwą Związku Stowarzyszeń i pod patronatem Komisji Krajowej. Siedzibą ich jest siedziba KK w Gdańsku. Tamta struktura jest władzą dla swoich struktur. Celem ich w szczególności jest wspieranie „S” oraz tworzenie archiwum, muzeum i stawianie pomników. Takie muzeum już powstało w Gdańsku (patrz: biuletyn informacyjny Kuriera Mazowsza „S”). Potwierdzeniem powyższego jest także list z Zielonej Góry skierowany do nas, w którym czytamy m.in.: „...*deklarację wypełniłem w Zielonej Górze...jest to głupota z mojej strony ... pan Bogucki z zarządem z Zielonej Góry zbierają dokumenty z czasów stanu wojennego i chcą nam wystawiać pomniki ... oraz powołać w Gdańsku archiwum. Na tę głupotę nie dam się wciągnąć. Żądamy ... szacunku... z wami chcę współpracować i stale być w kontakcie, a nie z panem Boguckim....*”

List ten potwierdza nasze spostrzeżenia, co do tworzenia stowarzyszeń represjonowanych w różnych regionach kraju z pracowników etatowych związku, a szczególnie to, że związek zawodowy jak i ten Krajowy Związek Stowarzyszeń mało interesuje się żyjącymi poszkodowanymi członkami „S”, lecz zupełnie czym innym (patrz nasz *Biuletyn* nr.4).

Kontakty

Do Polonii amerykańskiej skierowana została informacja o istnieniu naszych struktur oraz o sytuacji i warunkach życia członków „S” i organizacji niepodległościowych poszkodowanych w okresie stanu wojennego.

Przeprosiny

Kolegów z zamojszczyzny i Biłgoraja przepraszamy za to, że nie zamieściliśmy informacji o ich życzliwości i wzajemnych kontaktach. Czynimy to teraz i zapraszamy do współpracy.

Ławnicy

Pewna grupa osób z naszych środowisk została wybrana na ławników ludowych do sądów powszechnych. Gratulujemy wyboru i oczekujemy godnej postawy w pełnieniu tej odpowiedzialnej funkcji. W okresie, gdy masowo z pracy zwalniani są ludzie oraz szerzy się w zastraszającym tempie przestępczość, ławnicy winni w pierwszym rzędzie widzieć bezradnego, skrzywdzonego i zagubionego człowieka i w szczególności kierować się własnym sumieniem, niż innymi względami. Taka postawa będzie również zgodna z treścią złożonego ślubowania.

Nowe radio

W diecezji siedleckiej od świąt Bożego Narodzenia bardzo dobrze słyszalne jest **Radio Maryja**, które w naszym regionie nadaje swoje audycje na falach UKF w paśmie 107,7 m.

Walne zgromadzenie Federacji

W bieżącym miesiącu w Radomiu odbędzie się walne zgromadzenie Ogólnopolskiej Federacji Stowarzyszeń represjonowanych W Stanie Wojennym.

Adres Stowarzyszenia: PL-08-110 Siedlce
ul. Świętojańska 4

Adres Federacji: 08-119 Siedlce ul. Batorego 1/40
tel/fax (+48 25) 644-13-51 i tel/fax 632-70-10

E-mail: stow.rep@poczta.fm
stow.rep@interia.pl

Konto bankowe: Bank Spółdzielczy nr.
91940007-2613-2700-61 w Siedlcach.

Numer zamknięto w m-cu marcu A.D.2000.

Biuletyn do użytku wewnętrznego.